

61.

LA MORT, EN UN MATÍ D'ABRIL

LA Mort passava en un matí d'abril. Tan alta sobre un món desvetllat amb tots els noms florits, que els núvols s'esfullaven, arran la seva galta, i els cims nevava la carícia dels seus dits.

Però un fresc perfum de llorer s'elevava com una veu del món a l'implacable pas.
—Altiva segadora, que per beure'n la saba segues el camp més fèril amb una falç de glaç,

¿de què et val afollar les espigues sens nombre si et cau una llavor de cada brot que culls?
Quan has passat, el món rebrosta a la teva ombra, i orenetes vivents s'escapen dels teus ulls!

Orgullosa, ¿no saps que sota el teu caprici la veu dels moribunds és molt més que un sanglot?
Una vida s'encén a cada sacrifici.
Potser ni tu mateixa no pots morir del tot.